

OPINIONS

SI A ALGU LI MOLESTA ...

Roger Pons

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañis

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

ELUCUBRACIONS SOBRE EL ****

Martí Domínguez

14

MAQUIS

Alfons Cervera

15

PROSTITUCIO I TRAFIC ...

Montserrat Minobis

PATERNAL CURA

Josep Vicent Marquès

16

JUTGES

Isabel-Clara Simó

HO SENTO, BARRERA

Salvador Cot

17

BOUTEFLIKA TRONTOLLA

Llibert Ferri

UNA D'INDIS I TIMBALS

Manuel S. Jardí

18

TALIBAN

Pau Viciano

EL MAL DE LES BORSES ...

Toni Cañis

19

INDÍGENES, IDENTITAT

Joan F. Mira

82

Tot i l'impacte que la mort de Ramon Barnils ha produït als qui fem –i als qui van fer– EL TEMPS cada setmana, des d'aquestes pàgines no podem parlar d'ell en termes de pèrdua. La relació personal i professional amb Ramon Barnils d'unes quantes generacions de periodistes (en aquest ofici les generacions van de pressa) i, sobretot, la relació vital amb ell de tots i totes les persones que vam sentir-nos amics i aprenents seus, des de l'editor fins a tota la gent de la casa, no admet saldos negatius ni tan sols en aquest moment. La responsabilitat és exclusivament seua: Ramon Barnils mai va regatejar ni una gota de generositat a l'hora d'abordar els projectes més quimèrics, com per exemple aquest mateix setmanari. Tant en els primers moments, ajudant els qui van crear-lo a partir del no res, com al llarg dels anys, ajudant els qui vam agafar el relleu en tot allò que fóra necessari.

Ens ho va posar molt fàcil i sempre li ho agraïrem. La relació de Ramon Barnils amb EL TEMPS, fins a l'últim dia, és un bon exemple de la lleialtat que professava als amics, als projectes en comú, al periodisme en llibertat i al somni d'un espai comunicatiu en llengua catalana. Era un incondicional, que no demanava res a canvi, llevat d'una cosa que –això sí– exigia sense contemplacions: que no abaixàrem la guàrdia i que no férem concessions a la mediocritat i a la submissió que ha acabat inundant tantes redaccions. Això no ho passava per alt, ni a nosaltres ni a ningú, i els lectors d'aquest setmanari –conscients o no de la influència de Barnils en EL TEMPS– en són beneficiaris directes.

Un dels costums interns d'aquesta casa, quan un company o companya ens deixa per emprendre altres camins, és dedicar-li una portada de la revista a manera de comiat, una portada falsa, que els lectors no veuen, i que no té cap altra pretensió que ser un record dels moments compartits en el dia a dia. En el cas de Ramon Barnils, això no hauria estat mai possible, perquè sabem que mai no ens hauria deixat sols. Per això, la portada d'EL TEMPS d'aquesta setmana i les pàgines que alguns dels seus amics i amigues li han dedicat s'han de considerar, al mateix temps, un homenatge professional i personal, que vulnera de manera conscient el principi que els periodistes no han de ser protagonistes de la notícia. Un principi que ell mateix hauria defensat. Esperem que no ens ho tinga en compte.

Dèiem que no podem parlar de Ramon Barnils i de pèrdua al mateix temps, però la carn és dèbil, com ell sabia prou bé, i el lector també. Des que la malaltia va interrompre la seua columna setmanal a EL TEMPS, fa sis mesos i mig, les cartes i telefonades dels lectors reclamant la dosi setmanal de Barnils han estat constants i hem pogut comprovar fins a quin punt, a més d'amic i mestre de periodistes, Ramon Barnils era també un columnista de culte, un dels millors i més singulars periodistes d'opinió d'aquest país. Dels Països Catalans. Un país que potser estarà adormit, però no tant com ho estaria si Barnils no l'haguera pessigat, sacsejat i colpejat amb la paraula durant més de trenta anys, dient les coses pel seu nom. Fa pocs dies, en saber-se la seua mort, algú va qualificar-lo de "periodista impertinent" i de "políticament incorrecte". Segur que ell mateix hauria estat d'acord amb aquestes definicions, però no hauria fet servir tantes paraules. N'hauria tingut prou amb una sola: periodista.

“Algú va qualificar-lo de ‘periodista impertinent’ i de ‘políticament incorrecte’. Ell hi hauria estat d'acord, però només hauria fet servir una paraula: periodista.”

RAMON BARNILS, EL PERIODISTA IMPERTINENT